

GÖRDÜKLERİM VE ÖTESİ

Anlamını yitirmeden önce zamanı yavaşlatıp gözden çıkardığım yerleri dolaşmaya gidiyorum. Bir başınalığımın beni götürdüğü yerdeyim. Geride bıraktığım ruhların bulunmaya ihtiyacı var. İnsan kendisini bulsa kurtulacakmış gibi kaybolduğu yerden. Arayıştayım. Aynılar dünyasında bir farklılık arıyorum. Yalnız kaldığım zamanlarda kafamın içindeki sesler susmak bilmiyor ama dıştaki çokça susuyor. Sustukça gözlemliyor, gözlemledikçe susuyor. Kayboluyor içimde bir şeyler, dışarıdakini keşfettikçe. Durmuyorum.

Doğrular herkesin dilindeyken, doğruları yapabilmek marifeti göz ardı ediliyor. Aslında tek bir doğru olduğu da yok. Ama doğru bilgiye sahibim demenin verdiği hazzı yaşamak zamanın vebasısı belki de. Bilmek sözle olmuyor, işte bunu gözlem yaptığım zamanlarda anladım. Anladım mı, anlamaya varmak mı üzereyim, henüz emin değilim. Sadece şaşırıyorum. Salt gerçeklikten kaçmak için yarattığımız ütopyalarda gerçekten de mutlu muyuz? Hakikati eğip bükerek kendi hayatımıza sokuyoruz “yaşam felsefesi” adı altında. Duymamış gibi yapmaktan, görmemişim demekten çok sıkılıyorum bazen. Neden kaçırıyorsun, nereden kaçırıyorsun? Yüzleşmeye korktuğun hakikatin aslında senin zannettiğin gibi olmadığını, ki bunu bal gibi biliyorsun, öğrenmeye mi korkuyorsun? Yanlış yapmaya ne zaman başlıyoruz da sonuçları bu kadar ağır ve düzeltilemez oluyor? Karısının, kendisini patronuyla aldattığını gören gözler bunu nasıl reddedebiliyor? Yüzüne tükürülse eyvallah diyecek insanları görüyorum, tabii ya tüküren güçlü olacak ya da siz riyakârsınız diyelim. Çıkar mevzu bahis olunca midem bulanırdı eskiden, şimdilerde güvenmeyi özlüyorum, inanmaya ihtiyacım var. Ben kurtulmak istemiyorum bu dünyadan, uyanmak istiyorum.

“Bazı saatler vardır; bir şey yapmak istersiniz, bu saat ya çok geç ya çok erkendir. Öğleden sonra acayip bir an.” (Sartre, 32) Hele bazen hiç çekilmiyor. Oturup bir pencerenin kenarına, dinliyorum. Sadece dinliyorum. Evet, uluslararası gözlemci, seni hissediyorum. Yalnızsın, “Ben sadece insanların düşüncelerini anlamak istiyorum” diyorsun. Gerçeği göstermek istediğin için sevilmiyorsun, dışlanıyorsun. Korkakların arasında cesur olsan ne olacak? İki, biri yener. Ee, o zaman bu toplum seni yutar. Sus. Sustun da değişti mi gerçekler? Değişmedi ya, ama kim demiş doğrularla yaşamak mutluluk getirir diye. Kandırılmayı seviyorsunuz; hak, hukuk, adalet, eşitlik, ahlak, etik kavramları eziliyor yaşananların altında. Niteliksiz amcaoğulları kaymakam oluyor sonra, patron olan karısını aldatıyor, nefret ettiğin insanla aynı masada yemek yiyorsun... Bazı anlar ve bazı insanlar öğleden sonrası gibi işte, hiç çekilmiyor. Kızgınlım, kızgın oldukça boğuşuyorum içimdeki duygularla. Tek bir kişi yeterdi diyorum; tek bir kişi... Yeniden inanmaya ve sevmeye aç bir şekilde bekliyorum. Aslında ben de gitgide dönüşüyorum, öğleden sonraki o ana sıkışıp kalıyorum.

Rüzgâr ruhuma dokunuyor, ürperiyorum ve gözlerimi açıyorum. Başımda sarı ışıklar, etrafımda insanlar hareketlenmiş, ekranda “ara” yazıyor. Siyah-beyaz dünyadan çıkamıyorum bir türlü. Anlamını veremiyorum başlarda, her şeyi geriye sardığımda geçmiş çok anlamsız geliyor. Bir film, bir kitap, bir insan yeniden düşünmeme, kendimi bulmama yetiyor. Açık hava sineması bitiyor, yürüyoruz eve doğru. Sokaklar siyah, sokaklar beyaz, sokaklar susuyor ama uğultu hâlâ kulağımda. Gözlemlemek ve gözlemlenmek üzerine bir miktar düşünüyorum. Gerçekleri her zaman görmek mi gerekiyor, doğru olan bu mu bilmiyorum. Doğrular ve gerçekler karadelik gibi içime çekiliyor. Yaşadığım her şey gerçekse, ki diğer ihtimali düşünmek bile istemiyorum, ama bir yalandan ibaretse? Herkes gözlemci olsaydı dünya bambaşka bir yer olurdu diyor başkarakter. Belki de herkes gözlendiğini bilse daha iyi bir insan olurdu. Tek bir bilgi, tek bir gerçek veya tek doğrunun olmadığı kesin. Her şey görüldüğü gibi mi ele alınmalı yoksa derinliklerine ve anlamlarına mı bakılmalı eylemlerin? Dörtgene dışarıdan bakıldığında dört köşesi vardır ama dörtgenin bir köşesinde durunca sadece üç köşesini görebiliyor insan. Düşündükçe yeniden bilinmezliğe ve hüzne boğuluyorum ve artık bu defteri kapatıyorum. Geceye son kez bakıyorum ve söz veriyorum: yarın güneşimi doğuracağım, onun ışığında görebileyim diye.

Kaynakça

Gürel, Mehmet. *Dört Köşeli Üçgen*. Yeditepe Film, 2018. Film.

Sartre, Jean Paul. *Bulantı*. Çev. Selahattin Hilav. İstanbul: Can Yayınları, 2016. Baskı.